

— Паритѣ! Казвай де сж паритѣ!

Но ето че срѣдъ писъцитѣ на Тодорица, срѣдъ охканията и молбитѣ на Тодора, чу се, че нѣкой вика вѣнъ на двора. Следъ малко силно се похлопа.

Лянката бързо се затече до огнището и дрѣпна главнитѣ, нѣкои отъ които пламтѣха и ги мушна въ пепелъта. Огънятъ загасна, въ стаята стана тъмно.

— Върви отваряй! — пришепна Лянката на Тодора.

Като пиянъ, Тодоръ се изправи, заклати се и тръгна къмъ вратата. Току задъ гърба му вървѣше Лянката. Когато Тодоръ отвори вратата и излѣзе вѣнъ, Лянката се плѣзна на-страна и се изгуби въ тъмнината. Навѣнъ пишяха вече стражарски свирки. Защото ония, които хлопаха вѣнъ, бѣха двама стражари отъ града. Като разбраха, че сж врѣхлетѣли върху избѣгалия затворникъ, когото търсѣха, тѣ раз-тарашуваха кжщата, дигнаха цѣло село на кракъ, но отъ Лянката нѣмаше ни поменъ.

На сутринъта, ни живъ ни мъртавъ отъ страхъ, още не изтрѣпналъ отъ болезнитѣ на ранитѣ си (ни една отъ ранитѣ му не бѣше тежка — Лянката само бѣше го пободвалъ съ ножа си), Тодоръ стоеше предъ огъня у дома си. Дохождаха съседи, мжже, жени, раз-питваха кое какъ е било, приказваха. Тодоръ каточе не чуваше, похващаше се тукъ, по-